

2018. december 26. szerda ApCsel 6,8-10;7,54-59; Zs 30; Mt 10,17-22.

Szent István vértanú ünnepe

„Aki az Urat hívja segítségül, nem szégyenül meg.”

Elmélkedés karácsony másnapján. Szent István vértanú emléknapján. Ünnepe?

Nem tudom, mikor és miként kerülhetett egy napra a kettő. Mindenesetre, ha nem csak egy már sokszor hallott mise-olvasmányként hallgatjuk, olvassuk Szent István vértanú, diakónus, az özvegyek gyámoltója történetét és Jézus próféciáját, képes kizökkenteni bennünket a szentesti és tegnapi nagy ünnep bensőséges meghittségéből. Szükségünk van nekünk erre?

Ez az Európa már nem keresztény Európa. Ez a Magyarország már nem keresztény Magyarország. A Mammon, a hedonizmus, a nihil Európája és Magyarországa.

Kereszténynek nevezhető-e, ha emberek milliói élnek többségünk számára elképzelhetetlen nyomorban? Ha a bankok naponta tesznek utcára családokat? Ha a hajléktalanok kalyibáit eldózerolják, a hajléktalanságot pedig büntetik? A minap hallottam egy nagyon találó kifejezést: „alsó kaszt”. Nagyon találó kifejezés. Azokat az embereket jelenti, akik még a társadalom legalsó osztályába, a társadalmi hierarchia legaljára sem tudnak betagozódni. Ezek a társadalomból teljesen kirekesztődött emberek nem csak Indiában, de nálunk, Magyarországon is megtalálhatók. Teszünk-e értük valamit?

A pénz imádata (finomabban: a Mammon szolgálata), az élvezetek hajszolása és a nihilizmus jóval közelebbről megtapasztalható valamennyiünk számára. Talán még közvetlen környezetünkben is. Rokonok, barátok, ismerősök, munkatársak? Hallgathatunk-e vajon?

Szent Istvánt (a vértanút) állítja a mai nap elénk példaként az Egyház. Felhívja a figyelmünket, hogy hozzá hasonlóan nekünk is minden nap tanúságot kell tennünk hitünkről. Szavunkkal és tetteinkkel – a Hegyi beszéd és a megfeszített Jézus tanításának szellemében. Akkor is, ha szavaink és cselekedetünk meg nem értést, elutasítást váltanának ki környezetünkből. Még akkor is, ha ezért dorgálást kapnánk, vagy esetleg... netán... egyszer még ennél is nagyobb kellemetlenség érne bennünket egy „keresztény” országban.



Harmat József